

PINOCCHIOS ASKE

Jokum Rohde

ODENSE TEATER

Udarbejdet af:
Dorte Skou
Lars Maarup

Arbejdsudvalget 2005

SKOLEMATERIAL

PINOCCHIOS ASKE

Jokum Rohde

Iscenesættelse:
Klaus Hoffmeyer

Scenografi
Erik Söderberg

Odense Teater
Værkstedet

Premiere
10. november 2005

INDHOLD

1. MEDVIRKENDE:.....	3
2. HANDLINGSREFERAT	4
3. JOKUM ROHDE.....	4
4. TEKSTUDDRAG	5
5. HVAD ER DET FOR ET SAMFUND, DER FORBYDER KUNST?	7
6. ARBEJDSSPØRGSMÅL	9
7. KILDER OG LINKS.....	9
BILAG.....	10

1. MEDVIRKENDE:

Dommer Wolff:

[Anders Gjellerup Koch](#)

Werner Bruun:

[Peder Dahlgaard](#)

Alexander Trocchi:

[Lars Simonsen](#)

Miranda Bruun,
mor til Werner Bruun:

[Lane Lind](#)

Carola Sørensen:

[Sophie Louise Lauring](#)

Marc Dutroux:

[Kurt Dreyer](#)

Kellner:

[Kim Jansson](#)

Merle Marie,
Carola Sørensens datter

2. HANDLINGSREFERAT

Handlingen udspiller sig i byen Kongstad, hvor et kunstforbud er blevet indført for at styre befolkningens intellektuelle niveau. I gaderne ulmer bålene med afbrændte bøger og kunstværker. Lidt uden for byen ligger Alhambra, en nedlagt forlystelsespark, hvor oraklet i sin tid spåede om folks fremtid. Man møder stikkeren Marc Dutroux, som er ansat til at opsnuse udøvelsen af ulovlig kunst. Han har fundet frem til Werner Bruun, som har en Pinocchio-dukke liggende i baglokalet. Werner Bruun er møbelsnedker og lever sammen med sin mor (en tidligere varietésangerinde og det tidligere orakel fra Alhambra). Som straf for sin kunstudøvelse får han hugget sin højre hånd af og får derved sin møbelforretning ødelagt. I retssalen møder han dommeren (og digteren) Wolff, som kommer til at besidde magten over Werner Bruun. Forskellige bestialske forbrydelser begynder at ske i byen. Folk dør, men hvem står egentlig bag?

3. JOKUM ROHDE

Jokum Rohde er født i 1970. Han er søn af den kendte plakatkunstner Per Arnoldi. Jokum Rohde har studeret teatervidenskab, filosofi og teologi, men ernærer sig i dag som forfatter og dramatiker.

Han debuterede i 1993 på Fiolteatret med "To dage ud fra lørdag nat". "Pinocchios Aske" høstede store anmelderroser og indbragte en Reumert til Jokum Rohde i kategorien "Bedste dramatiker", da den blev opsat på Det Kgl. Teater i januar 2005. Jokum Rohde har de sidste 10 år skrevet mange dramatiske værker som "Nero", "Guder: Fantomsmerter" og "Snedronningen". Jokum Rohde er desuden forfatter til bl.a. bøgerne "Jonas' bog" og "Falkonmysteriet".

Hans stykker udspiller sig gerne i byens sociale randområder, hvor en tilsyneladende realistisk ramme overraskende viser sig at være en dør ind til særegne sociale og psykologiske universer.

4. TEKSTUDDRAG

Fra "Pinocchios Aske".

Afslutningen af den første retssag, hvor Werner Bruun dømmes til at få sin højre hånd hugget af.

Dommer Wolff:

Ja, så har vi vist hørt det, der var værd at høre og også noget, der ikke var værd at høre. Tilbage er domsafsigelsen og den så berygtede retsbelæring, hvor jeg kan elaborere frit over de så kendte og populære temaer som skyld og straf og retfærdighed. Jeg dømmes hermed Werner Bruun til at få amputeret sin højre hånd umiddelbart efter min retsbelæring, OG derudover skal værkstedet og dukken brændes, så der ingen spor forefindes efter denne frygtelige gerning. Werner Bruun, modtager De dommen? Modtager De dommen!!

Werner Bruun: (Tudende)

Nej.....

Dommer Wolff:

Luk din mund, dit skadedyr! Du skal være glad for, at du ikke får hugget bærret af, du. Du er et skadedyr, et umenneske! Du er vel svaret på, hvor dumt et menneske kan være!

Alexander Trocchi:

Så, Wolff, så.....

Dommer Wolff:

Ja, det er sandt. Vi er jo humane. Also... alles klar und wunderbar.. Alexander Trocchi, kan De ikke tage over, jeg kan ikke huske, hvad det var jeg ville sige.

Alexander Trocchi:

Med fornøjelse. Loven forbyder kunst. Hvorfor? Kunstnerens eneste ærinde gennem alle tider har været skønheden og latteren. Hvad er der i vejen med disse størrelser? Intet. Problemerne opstod, da kunstneren sammen med sin nye åndsfælle proletaren blev politisk bevidstgjort og nu mistede enhver retningssans. Kunstneren blev nu en tredjerangs politiker, ubelæst og godtroende. Måske hvis proletariatet aldrig havde gjort sit indtog i den nationale litteratur.....hvis ikke der var opstået denne bærmefuge af begavede medløbere, der alle så sig for gode til denne verden... men de kom, de så, de skrev og maledede. Og så for tolv år siden var der en kreds af intelligente mennesker, der indså, at vor tids mest korrumperende magtfaktor ikke var videnskaben, industrien eller militæret. Det var kunsten. Kunsten havde afstedkommet en total ligestilling af mennesket, en nattens kommunisme.

Dommer Wolff:

Da vi indførte kunstforbuddet skete flere forunderlige ting. Mod al forventning forstod befolkningen, hvor lidt reel viden de havde. Uden kunsten var de intet, og det skræmte dem. I hvad der forhåbentligvis bliver denne stats sidste demokratiske valg, blev oli-

garkiet¹ genindført. Staten styres nu af et ekspertvælde af akademikere, videnskabsfolk, jurister, militærhistorikere. I de sidste tolv år har vores flodstat oplevet en eksplosiv civilisatorisk udvikling. Bålet brænder, Hr. Bruun. Bålet brænder nat og dag.

Werner Bruun har opsøgt dommer Wolff på hans kontor, fordi han ikke kan arbejde, efter han har mistet hånden.

Werner Bruun:

Hvorfor dømte I mig så hårdt? Bødlen huggede forkert, lægen var fuld, der var beskidt over det hele.

Dommer Wolff:

Jeg ved det, det var mig, der huggede.

Werner Bruun:

Var det dig?

Dommer Wolff:

Tror du, vi har penge til det hele her?!

Werner Bruun:

Nej. Undskyld.

Dommer Wolff:

Ja, det må du nok sige. Min bedste og eneste ven, Alexander Trocchi, fandt et illegalt teater her den anden aften. Hvis vi ikke er forsigtige, ender vi, hvor vi startede, i en negativ dualisme mellem den onde magtbegærlige stat og den gode befolkning, der jublende strømmer ud til konferencer, kurser og etniske begivenheder. Vi må holde dem nede, Werner. Hvis et forbud mod kunst er, hvad der skal til, så vil jeg brænde hvert et teater, hver en kunstner, hvert et digt på bålet.

¹ Oligarki er en betegnelse for en samfundsform, hvor et fåmandsvælde af eksperter styrer.

5. HVAD ER DET FOR ET SAMFUND, DER FORBYDER KUNST?

"Pinocchios Aske" indledes med replikken "Jeg elsker lugten af brændte klassikere om morgenen... Tusindårige tanker op i røg..."

Det er altså ikke lugten af røg, men lugten af – eller bevidstheden om – destruktionen af historie, filosofi, litteratur etc., der tilfredsstiller den talende.

Hvorfor mon? Hvad er det for en person, der kan nyde tilintetgørelsen af historien? Hvad er det for et samfund, der skaber sådan en person?

Det er de spørgsmål, Jokum Rohde tumler med i sit stykke.

Bogafbrænding er et gammelt fænomen. I Middelalderens religiøse fejder og det store opgør omkring Reformationen i 1536, var det almindeligt at brænde de skrifter, der ansås for at være kætterske og dermed farlige. I tiden op til 2. Verdenskrig afbrændtes jødisk litteratur, og under den kolde krig brændte man kommunistisk litteratur i USA.

Den tyske digter Heinrich Heine sagde i 1823, at hvor man brænder bøger, ender man med at brænde mennesker.

Det er lige præcis, hvad der sker i Kongstad, den fiktive by i Jokum Rohdes stykke. Her er et samfund, der har forbudt kunst i et forsøg på at kontrollere befolkningen. For at håndhæve forbuddet må der tages skrappe midler i brug f.eks. håndafhugning. Men håndhævelsen af kunstforbuddet får nogle til at udøve selvtægt i form af mordbrand og mord.

Hvorfor denne angst for kunstens indflydelse på borgerne?

Kunst opstod som begreb i antikken. Dengang var kunstbegrebet værdineutralt. Ordet kommer af 'at kunne', og alle der kunne noget (!) var kunstnere (kokekunst, krigskunst osv). I perioder har kunstbegrebet været forbeholdt den fine kunst – 'de skønne kunster'. Kunstnere – fx komponister og malere – var ansat af fyrster ellers betalt af mæcener som kunne bestille arbejder hos kunstnerne, og den kunstner der ikke behagede sin 'sponsor', ville hurtigt være ude i kulden.

Kunst har aldrig været upolitisk, men især i det seneste århundrede er kunsten begyndt at påtage sig et politisk engageret ansvar. Her i Odense har vi fx en kunstner som Jens Galschiøtt, der vækker forargelse med sine provokerende værker som "Den indre svinehund" og andre, der nogle steder er blevet erklæret uønskede.

Mange andre avantgardekunstværker er blevet mødt med lignende fjendtlighed: Guld-fiskene i blenderen (Marco Evaristti) eller de døde grise (Lemmerz) o.a.

Kunst kan forarge og provokere, men den kan også åbne folks øjne og sætte ting på spidsen – eller i perspektiv. Den kan latterliggøre en magthaver, den kan blotte en hykler, den kan afsløre det, som man ønsker at skjule. Derfor er kunsten – for den der ønsker at skjule noget – farlig.

Kunstneren selv er sjældent en skræmmende person, men hans kunst kan være det. Som regel mødes kunstnerne blot med forargelse og manglende forståelse, men der

er en hårfin grænse til forbud og 'blacklistning' som det er set i andre lande og til andre tider.

Det er næppe tilfældigt, at Jokum Rohde beskæftiger sig med dette spørgsmål. Som søn af kunstneren Per Arnoldi har han haft kunstnerens vilkår tæt inde på kroppen. Mens Per Arnoldi har været en vældig populær kunstner fx som plakatkunstner, så har han haft sværere ved at blive accepteret som 'rigtig' kunstner i visse kredse.

"Pinocchios Aske" foregår i et fiktivt univers, i en by ved navn Kongstad. I stykket forekommer visse stedsbetegnelse bl.a. Gryfiusgade og Søjlestræde, der som stedsbetegnelser ikke giver nogen hit på Internettet (Gryfius var digter og levede fra 1616-64) og Stralauer Allé (som findes i Berlin). Også personernes navne er en sær (tankevækkende) blanding af almindelige danske og udenlandske. Nogle af navnene er mere eller mindre direkte referencer til faktiske personer:

Marc Dutroux hed den belgier, der for nogle år siden bortførte, misbrugte og myrdede flere unge piger. I "Pinocchios Aske" optræder han som politispion.

Alexander Trocchi er navnet på en skotsk beatpoet, som døde i 1984. Han foretog sig mange ting i sit liv, men statsanklager var han ikke.

Er Miranda inspireret af den sandsigerske, der optræder på de danske markedspladser? Har Werner Bruun navn noget med rumfartsforskeren Wernher von Braun at gøre? Hedder Merle Marie sådan, fordi en amerikansk kvinde ved navn Merle Marie bortførte sit plejebarn for adskillige år siden?

Stykket giver ikke svar på disse spørgsmål, men navnene er med til at skabe en atmosfære af mystik – og de giver stykket et almengyldigt præg: Måske er det Danmark, måske et helt andet sted – måske er Marc Dutroux morder, måske er han ikke.

Og Pinocchio selv? Oprindeligt en figur i en italiensk børnebog fra 1880'erne – siden udødeliggjort af Disney. Her repræsenterer Pinocchio det kunstværk, som sætter handlingen i gang. Han er symbol på den marionetdukke, som vi reduceres til i et samfund, hvor der ikke er frihed til at skabe, til at tænke, til at leve.

6. ARBEJDSSPØRGSMÅL

- "Pinocchios Aske" er på overfladen en mordgåde, men under overfladen handler den om så meget andet. Hvad binder de to niveauer sammen?
- Hvorfor har personerne så forskelligartede (og faktuelle) navne? – Og hvad kan det betyde?
- Hvor foregår stykket? Er Danmark (ved at blive) sådan et samfund som beskrives i stykket?
- Hvad er kunstens og kunstnerens funktion i et samfund som det danske?
- Kan kunsten blive farlig i Danmark?
- Kan der være fordele ved at have et styre som er "et ekspertvælde af akademikere, videnskabsfolk, jurister, militærhistorikere" – i stedet for et demokratisk samfund?

7. KILDER OG LINKS

Den Store Danske Encyklopædi

Om Marco Evaristtis kunst:

http://kunstonline.dk/profil/marco_evaristti.php4

Om Marc Dutroux og den belgiske pædofili-sag:

<http://www.crimelibrary.com/serial3/marcdutroux/>

Om beatpoeten Alexander Trocchi:

http://www.fantasticfiction.co.uk/authors/Alexander_Trocchi.htm

Billeder fra forestillingen "Pinocchios Aske" på Odense Teater kan downloades fra www.odenseteater.dk under menuen presserum fra den 1. november.

BILAG

FYENS STIFTSTIDENDE **ONSDAG 2. FEBRUAR 2005**

I SCHACKELTONS FODSPOR

■ For få år siden gentog Arved Fuchs "Shackeltons fantastiske sørejse i 1916" ved at sejle en kun 7 meter lang sejlbad fra Elephant Island tæt ved Sydpolen til South Georgia midt i Sydatlanten, i alt 700 sømil. I aften fortæller han, på Lokalhistorisk bibliotek i Odense, om denne rejse. Foredraget er på engelsk.

ERIK CLAUSEN PÅ SYDFYN

■ Gøgleren, skuespilleren og filminstruktøren Erik Clausen kan i dag opleves i Faaborg. Her vil han optræde med sit aktuelle foredrag "Fra den ene hjernehalvdel til den anden" - et foredrag der i omløben karakteriseres som "humoristisk og stærkt vandedende". Foredraget foregår i Helios Teatret.

"Alt hvad jeg har lært om timing og samspil, har jeg lagt fra mig i denne forestilling. Der er ingen kontakt, så det er en ensom og angstprovokerende oplevelse."

Olaf Johannessen, skuespiller. *Eneste medvirkende i stykket Dr. B. på Baldus Teatret, hvor alle tilskuerne sidder i hver deres boks med gløderude foran og hovedtelefoner på. (Politiken)*

Vi er alle skyldige

KRIMI PÅ DET KGL.: Forrygende og velspillet Jokum Rohde-drama

TEATER
"Pinocchio's aske"
★★★★★

Hvornår siger vi fra? Hvornår påtager vi os ansvaret for egne gerninger? Hvem har skylden? Mennesket, kunsten, Gud?

Jokum Rohde tager livtag med livets store spørgsmål i dette retssals- og krimidrama, som på én gang er mareridt, gru, befriende morsomt, drømmende uvirkeligt, undersøgende og dog stringent i sin lineære fremadskriden mod den ulykkelig-lykkelige afslutning. Hvis altså revolution kommer?

Vi er i Kongstad. Dommer Wolff er den behårdede håndhæver af forbuddet mod al kunstnerisk virke, men savner en virkelig "guf-sag" at rive i. Savner de glade dage, da "gloderne af Mahler blev håret gennem gaderne".

"Der er nu ikke noget, der varmer som en tysk digtsamling", siger han i en suveræn åbningsdialog med anklageren og mündes dagene, da bålene brændte i gaderne.

Men Wolff får noget at rive i, da møbelsnedkeren Werner Bruun står anklaget for at sælge marionetdukke - under bordet naturligvis - til teaterivrige købere. En glasklar sag, som Wolff lynhurtigt afgør og selv ekskverer: Snedkerens højre hånd hugges af - i retssalen.

Undervejs kalder Wolff dog snedkeren for et geni, hvad der både afslører dommerens længsel efter den (populær)kultur, han selv har likvideret, og den uskyldige Werner Bruuns hang til anerkendelse. For hvem kan sige nej til at blive kaldt et geni?

Afhugget hånd

Den afhuggede hånd bliver begyndelsen til en række blodige begivenheder, som naturligvis må komme, fordi mennesket i sin rene biologiske form er ond.

Ellers var der jo ikke brug for en Stat, som Wolff filosofisk udtrykker det.

Og ondskaben stikker sin lede snude frem overalt i denne by, der under overfladen emmer af mistænksomhed, hævngrædighed, liderlighed og undertrykte lyster på alle planer. Alt er tabuiseret og dog konstant overvåget og bragt op til overfladen - ikke mindst af politispionen Marc Dutroux (ja, den belgiske bar-

Mikael Birkkjær er den offentlige anklager Alexander Trocchi, mens Sofie Stougaard er den enlige mor og stenograf, Carola - her med aggressionerne uden på tøjet.

FOTO: PER MORTEN ABRAMSEN/DET KONGELIGE TEATER

nemorder), hvis stædige omkvæd er: Jeg er "Dyret i Mennesket" og "Gud findes kun i den menneskelige forstand".

Krimien finder sin løsning, men undervejs lander skyldens åbe på flere. For hvem er egentlig uskyldig? Anklageren og paragrafrytteren Trocchi, der må i terapi for at komme overens med sin seksualitet og hvis medmenneskelighed kan ligge på en skarpsleben økse? Dommer Wolff, der "ikke kender så meget til lovene, men kender mennesket"? Snedker Bruun, der muligvis fremstiller marionetdukke, men selv bliver en marionetdukke i hænderne på Wolff? Miranda Bruun, der tilsyneladende har et lidt for tæt forhold til sønnen Werner, og som har leveret opium til folket i form af orakelvarer i byens nu lukkede Tivolii?

Sex og dæmoner

Svarene blæser i den drejeskive-skabt vind, og tillige står dæmoniseringen af kunsten, seksualiteten og fantasien.

Og den står stærkt i Christian Friedländers nogle og ukunstlede scenografi af vandfast og ubehandlet krydsfiner, som i den grad kontrasterer og lader pladsen åben for Henning Jensens fremragende og mangefacetterede fremstilling af den selvcenterede og sårbare dommer Wolff.

Med sig har han en uskyldig og medskyldig, et floppende rundt og infantilt redskab i medrivende Nicolas Bro, en imponerende illusionsløs Bodil Jørgensen, en aldeles klam Stig Hoffmeyer, en blondine-kælen Sofie Stougaard og en Mikael Birkkjær, der får det maksimale ud af den endimensionalt tegnede anklager. Det har instruktøren Katrine Wiedemann givetvis sin del af æren for.

Og Jokum Rohde? Han plejer at holde kortene tæt til kroppen i sin dramatik. Men med "Pinocchio's aske" har han spillet en afgørende trumf ud.

Jørgen Aagaard

● Det Kongelige Teater. Stærkekassen: Pinocchio's aske. Manuskript: Jokum Rohde. Instruktion: Katrine Wiedemann. Medvirkende: Henning Jensen, Mikael Birkkjær, Nicolas Bro, Bodil Jørgensen, Sofie Stougaard, Stig Hoffmeyer og Peter Gilsfort.

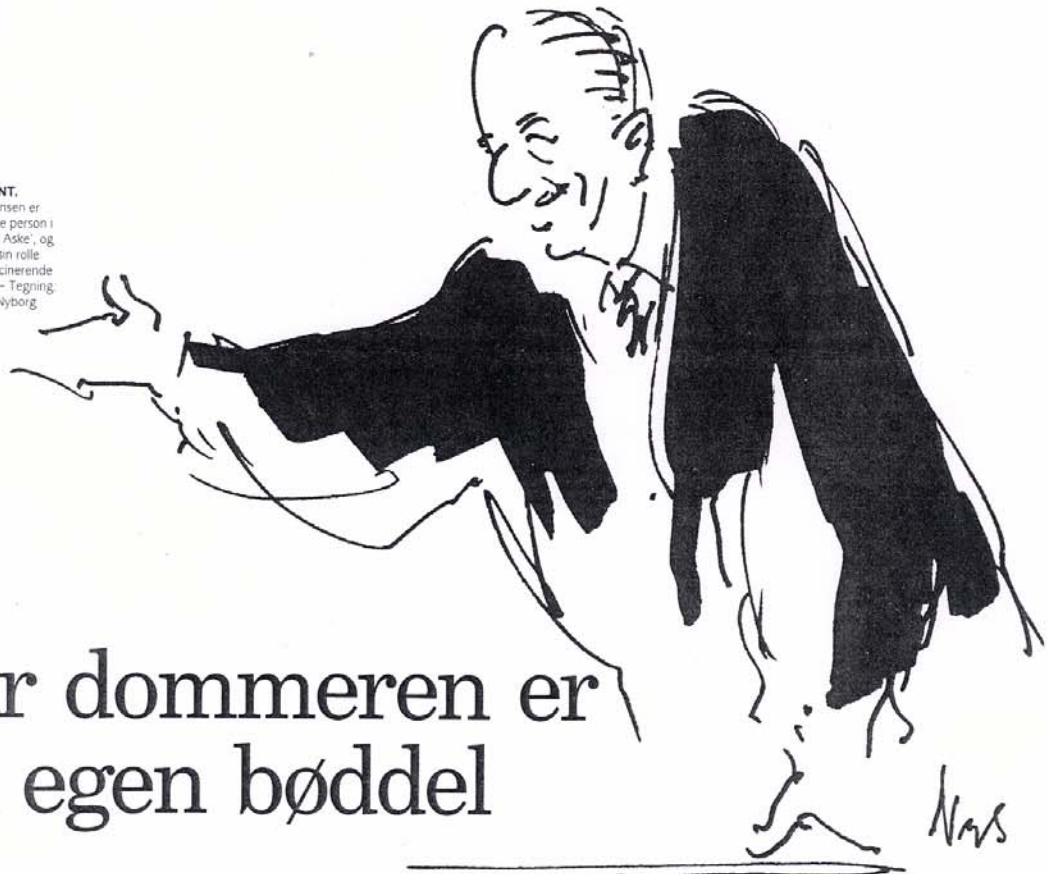

KRITIK

► ... skrevet i en særlig, lidt vemodig-poetisk stil, tilsat e Python-galskab, og formet med den rappe revysatires godt og grundigt over denne finurlige blanding af bar tegneseriegrusomhed. Sært, underholdende og absolu

SUVERÆNT.
Henning Jensen er den centrale person i 'Pinocchio's Aske', og han spiller sin rolle med en fascinerende præcision - Tegning: Flemming Nyborg

Når dommeren er sin egen bøddel

Jokum Rohde har skrevet og Katrine Wiedemann iscenesat et oprivende og eminent velspillet moderne drama om kunsten og magten, kønnet og døden.

TEATER

Pinocchio's aske. Af Jokum Rohde. Instr.: Katrine Wiedemann. Scenogr.: Christian Friedländer. Upremieret 28. jan. på Det Kgl. Teater - Starekassen.

PÅ EN GANG distinkt og drømmende, morsomt og gruppevækkende, afvekslende og dybtborende. Retssale-drama fra samfundets top og samtidig kriminalmareridt fra byens bund. Sådan er Jokum Rohdes ny, store stykke, der må have et langt liv foran sig på andre danske og retfærdigvis også udenlandske scener de kommende år. 'Pinocchio's aske' er en igjenfaldende velspillet forestilling - og desuden gjort af det stof, slidstærkt verdensdramatik skabes af. Her bare:

Dommer Wolff er blandt dem, der håndhever forbuddet mod kunst i byen Kongstad, men -det er nu lang tid siden flammerne virkelig har raset. Kan du huske da vi brændte digterne?-, siger han, og bliver yderligere opstemt ved tanken om, at -gløderne af Mahler bliver båret

gennem de trange gader ned mod floden i efterårsbløsten-. Allerede her, seks replikker inde i den forrygende dialog med anklageren, røber Wolff sig lidt: Han har hang til velklingende banaliteter. Kunstneriske tilbøjeligheder?

Ja, Wolffs renommé har brug for at fælde en -hård dom-, og lejligheden byder sig, da møbelmedikeren Werner Braun slæbes for retten, mistænkt for at sælge marionetdukker til bysbørn med hang til teater, altså kunst. I en rask kafkask proces dommer og eksekverer Wolff selv dommen - og hugger snedkernes højre hånd af. Midt i retsalen!

MEN DEN ULYKKEDELIGE har vi da allerede mødt på hjemmebane, i butikken rundt om hjørnet på drejescenen. Sammen med sin mor, den forhenlevende kabarettjerne Miranda og senere orakelstemme i byens Tivoli - indtil også det blev lukket. Mor-son -forholdet er vist lovligt tæt, for i denne by er der undertoner af lidenlighed og længsel i hvert et adfærdsmønstre. Wolff bager på både Miranda og mod retssekretæren Carola, enlig mor til lille Merle Marie. Selv den nidkære an-

klager Troochi finder sig ved terapi -til rette med sin seksualitet- og tilbyder Carola sex, giftermål og frihed for barnet, der så må på kostskole. -Hvorfor ikke dræbe hende?-, spørger moren med en biden-de ironi, der er totalt spildt på Troochi.

LEMLESTELSEN AF den uskyldige snedker er kun overturen til de blodige begivenheder i denne hævn-gerrige, selvmitænsksomme by, hvor selv udtalte lyster og onde drømme finder veje til virkeliggørelse, overvåget og fremskyndet af politispionen med det belgiske barnemordernavn Marc Dutroux. Han kender alles hemmeligheder, for han er Dyret i Mennesket.

Her er dramaets personer nemlig ikke bare retfærdige eller lovover-trædere, bedst som vi tror morde-ren er fundet, skifter skylden atter skulder. Er anklagerens paragraffikering måske mere lovlidig end den dubiose dommers motto: -Jeg kender ikke så meget til lovene, men jeg kender mennesket.-? Er kvindelig apati mere uskyldig end mandlig seksualoffensiv? Og hvem er det, byens borgere jager og lyn-

cher - hvilke uerkendte lyster i dem selv er han syndebuk for?

KRIMIEN OVERRASKER og skifter lige til det sidste - og dog er den også idédrama. Selvfølgelig om forbud-det, fortrængningen, demonisering-en af kunsten og begæret. Hekse-jagten på billederne af det ander-lødes - fantasien, kunsten. Eller indvandrerne? Rohdes højt begavede tekst om denne paranoid, tabu-belagte by undgår ikke at minde om Max Frisch med 'Biedermann og brandstifterne' eller den Durren-matt, der skrev romanen om 'Dom-meren og hans bøddel'.

Men der er et endnu mere brand-farligt lag i det bål, der kun efter-lader 'Pinocchio's aske': En stadig kamp mellem en ideal optimisme midt i den stillesede elendighed, som vi finder det hos Fassbinder - over for det kulørte menneskestri hos den Céline, Rohdes seneste dra-matisering, 'Kirken' på Kaleidoskop i 2004, byggede på. Det er denne bundløse dialektik mellem håb og nihilisme, der åbner sig i genoptagelsen af det samarbejde med Wie-demann og Friedländer, der blev til 'Nero' på Det Kgl. for syv år siden.

INSTRUKTØREN MÅ have sin del a æren for Henning Jensens suveræ-ne spil. Hans skift mellem lumme entusiasme og patetisk selverken-delse, brotvende magtfuldkommen hed og fintstrende selvforagt, bry-der frem indefra med fascinerende præcision i den centrale rolle som infantilt selvcentreret retfærdig-bedsvogter. Akkompagneret af sit komplementære modsætning: mo-bilmædkeren i Nicolas Bros mere forekommende - end skarpsindig- version, uskyld og medskyld, offe og redskab i en stor, blød krop.

Lige så præcise om end mindre sammensatte er Mikael Birckjær anklager med det totalt humorfor-ladte storhedsvanvid. Stig Hoffmey-ers dømmelige klamme politispion Sofie Stougaards stumt kælnu-retsekretær og Bodil Jørgensen atter imponerende sprøde dekadent ce-son pensioneret orakel, Anna Steensgaard Jul velser med Ka-ren Szeppnaki i rollen som Merle Marie - barnet der må bære alver-dens håb og skyld på sine skulder.

SØREN VINTERBERG
soren.vinterberg@pol.dk

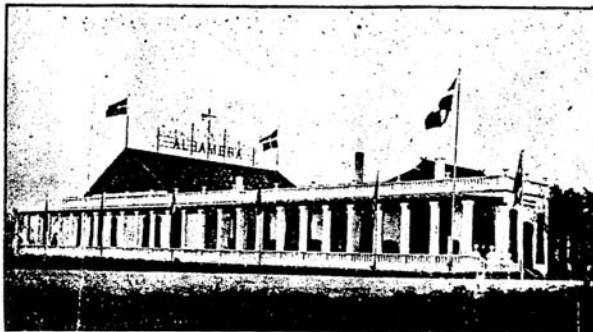

Fra Sven Aage Kørnings bog: "Alhambra Park, Amager", 1984 side 69

Alhambra.

Det dejlige, fede Amagerland med sin velstaaende Befolkning begynder nu at komme med. Det har faaet sin Bane, sine Badesteder og — sit Tivoli, og det et, der er baade stort og flot. Etablissementet har faaet Navnet „Alhambra“, der vækker saa mange muntre Erindringer hos vore Bedste-

„Alhambra“.

forældre. Den enkelte Mand, der har lagt en betydelig Formue ud for at glæde sine Samtidige, har handlet dristigere end et helt Aktieselskab. Forhaabentlig maa han selv opleve at se Lønnen for sit Arbejde, foreløbig tyder alt derpaa, thi Etablissementet har allerede opnaaet Succes baade hos Publikum og Pressen.

Det store Forlystelsesetablissemments egentlige Sæson er først begyndt nu, efter at den længe vantede Variétébevilling er erhvervet, den ufravigelige Betingelse for et saadant Etablissemments Trivsel.

Skaberen af „Alhambra“ er Hr. Bødkermester, Direktør C. Rasmussen, en dygtig og energisk Mand, der ikke har skyet noget Offer for at naa sit Maal, et Maal, der dog først helt vil naaes ad Aare.

Paa et Areal af henvend 5 Tønder Land flad Mark har Hr. Rasmussen fremtryllet sin store og smukke Forlystelseshave, i hvilken han trods den hidtil manglende Variétébevilling til Dato har set over 50,000 Besøgende.

Kom man blot for et Par Maaneder siden ud i „Alhambra“, vilde man endnu se en Stab af Tømrere, Murere, Snedkere, Malere, Gartnere m. fl. være i fuld Aktivitet fra tidlig Morgen til sen Aften for at faa alt færdig i præsentabel Stand.

Direktør Rasmussen gjorde for nogle Aar tilbage Begyndelsen med Opførelsen af den bekendte Cyklistpavillon. Man mærker allerede her, hvor stort og flot Hr. Rasmussens Idéer er anlagt; den lange Veranda med de hvide Søjler virker straks baade imponerende og indbydende paa den Besøgende, og Indtrykket svækkes ikke ved Vandringen gennem de karakteristisk dekorede og monterede Lokaler. Særlig den store Sal er et sjælden fint Stykke arkitektonisk Arbejde.

Bag denne Pavillon og i Forbindelse dermed strækker sig hele det nye, store Etablissement, der sikkert med Aarene vil blive en slem Konkurrent til det københavnske Tivoli.

Kommer man derud en Søndag Aften, vil man se det muntreste Folkeliv røre sig overalt: i Bierknejsen, det antike Ølhus, hvor der serveres med Pølser fra Esser og gammelt tysk Øl med en Pind i, foran Vaffelbageren Jeppesen, der er Specialist i franske Vaffer, ved Revolverbillardet og paa den lukkede Keglebane, paa Dansestraden, hvor selv den velhavende Amagerbonde ikke generer sig for at tage en Svingom med sin Amagermor; man skyder til Papegøjen, spiller Pladespil, kører i Karussel, „kurer“ paa den franske Eiffel-Bane eller tager sig en Rotur i Søen omkring Øen med Bodegaen og den smukke Grotte.

Er man mere sindig i sit Humør, nyder man sit Øl og sin Mad i Teater- og Bazarkaféen, eller man tager sin Madkurv med og sætter sig ind i et af de skyggefulde, lukkede Lysthuse.

Ovenpaa Maaltidet kan man spasere en Tur langs „Kærlighedsstien“ op paa „Bakken“, hvor der er herlig Udsigt over Magleby og Taarnby.

Æren for det hele Arrangement deler Hr. Rasmussen med den bekendte Arkitekt Holger Klaumann-Krøyer, der for Tiden med fuld Kraft arbejder paa Fuldførelsen af den store Bazarbygning, som inden ret længe vil komme til at straaale i flunkende Gasbelysning fra Tusinder af Gasblus.

ALHAMBRA

(ved Cyklistpavillonen)

Københavns største Forlystelses-etablissemment.

Koncerter og Optreden paa Teatret.

Roture paa Søen.

Optreden paa Plænen hver Aften.

Tit. Amager 167. **C. Rasmussen.**

